

היה היה פעם מלך ששמע על אונייה שיכולה לשוט על ארץ כמו על מים, הוא רצה שתהיה לו אחת כזו. הוא הבטיח לתת את בתו לאישה וגם חצי ממלכתו למי שיבנה לו אונייה כזו. כך פורסם בכל כנסייה ובכל כיכר שבארץ זו. רבים ניסו לבנות אונייה כזו, כי חשקו בבת המלך וגם לא היו מעקמים את אפם על חצי ממלכה, אך כולם נכשלו.

בקצה יער עבות חיו שם שלושה אחים. לבכור קראו פטר, לשני פאול ולשלישי אספן אשיפטל, פירושו מגרד עפר, כי הוא תמיד ישב ליד האח וחפר בעפרות. פניו היו תמיד שחורות ובגדיו מכוסים בפיח.

כאשר נודע לבני המשפחה על הכרזתו של המלך, פטר הבכור ביקש מאמו שתכין לו תרמיל עם אוכל לדרך, כי הוא רוצה ללכת ולבנות אונייה למלך, ולזכות בנסיכה ובממלכה.

כאשר אמא הכינה את האוכל הוא יצא מהבית מעבר היערות.

בדרך פגש אדם זקן, מעוות בגופו ועלוב. "לאן פניך?" שאל האיש.

"אני הולך ליער כדי להכין שוקת לאבא שלי. הוא לא אוהב לאכול יחד אתנו ליד השולחן" אמר פטר. "שיהיה כך" אמר האיש "ומה יש לך בתרמיל?" "אבנים" ענה פטר.

"שיהיה כך" אמר האיש, והלך לדרכו.

פטר התחיל לחטוב עצים לבניית אונייה, אך כמה שלא עבד, רק שקתות יצאו מתחת גרזנו. כשהתעייף, רצה לאכול ואז ראה שבתרמיל שלו יש רק אבנים ואין כלל אוכל. מרוגז, חזר פטר לאמו.

למחרת גם פאול רצה לצאת ולבנות אונייה למלך. גם הוא קיבל צידה לדרך מאמו ויצא ליער. בדרך פגש את האיש הזקן, מעוות ועלוב. "לאן פניך?" שאל האיש.

אני הולך להכין שוקת לחזיר שלנו" ענה פאול. "שיהיה כך" אמר האיש "ומה יש לך בתרמיל?"

"אבנים" ענה פאול.
"שיהיה כך" אמר האיש והלך.
פאול התחיל בעבודה אך מתחת מכות גרזנו יצאו רק שקתות לחזירים. הוא לא התייאש והמשיך לעבוד עד הערב וכשהתעייף ורצה לאכול, לא מצא בתרמיל שלו אפילו פירור אוכל.
מרוגז חזר פאול לאמא.
כשאשיפטל שמע כל זאת החליט גם הוא לנסות את מזלו. הוא ביקש שאמו תכין לו אוכל לדרך.
"אולי אצליח לבנות את האונייה שרוצה המלך, ואקבל את הנסיכה ואת חצי הממלכה" אמר.
"מה?" אמרה אמא "אתה, שאינך עושה דבר ורק יושב ליד האח ומגרד עפר, אתה תזכה בנסיכה? לא, לא תקבל ממני שום אוכל."
אבל אשיפטל התעקש ולמרות שלא קיבל מאמו כל צידה לדרך, הצליח לסחוב שלוש פיתות וקנקן בירה, ואתם יצא לדרך.
גם הוא פגש את האיש הזקן והמעוות.
"לאן פניך?" שאל האיש.
"אני הולך ליער, לנסות לבנות אונייה שיכולה לשוט

על הארץ ועל המים. אז אקבל מהמלך את בתו לאישה ואת מחצית הממלכה" ענה אשיפטל.
"ומה יש שם בתרמיל שלך?" שאל האיש.
"צריך להיות כאן קצת אוכל, אבל לא הרבה ולא משהו מיוחד" ענה אשיפטל.
"אם תתחלק אתי, אוכל לעזור לך" אמר האיש.
"ברצון רב" ענה אשיפטל "אבל יש לי כאן רק פיתות וקצת בירה קלה."
"לא משנה" אמר האיש "אם אקבל קצת מזה, אעזור לך."
הם ניגשו לעץ אלון ישן והאיש אמר "עכשיו תחתוך כאן חתיכה קטנה מהגזע ושים אותה על הארץ. אז תשכב לידה ותנוח."
אשיפטל עשה כפי שאמר לו הזקן ונרדם מיד. אבל בשינה נדמה היה לו כי שומע מישהו חוטב, וחותר, מכה בפטישים ומנסר עץ, אלא שלא התעורר, עד שבסוף הזקן קרא לו. ואז ראה אונייה שעומדת גמורה ומוכנה על יד עץ האלון.
"עכשיו תעלה עליה" אמר הזקן "וקח אתך כל מי שתפגוש בדרך."

אשיפטל הודה לו מאוד, עלה על האונייה והפליג.
בדרך ראה אדם ארוך ודק, ששכב ליד סלעים ואכל
אבנים.

"איזה אדם אתה שאוכל אבנים?" שאל אשיפטל.
האיש הסביר לו כי הוא מאוד אוהב בשר, אך זה
לא מספיק לו אף פעם ולכן הוא נאלץ לאכול אבנים.
והוא גם שאל האם יוכל לעלות על האונייה.
"אז תעלה מהר" ענה אשיפטל והאיש עלה לסיפון
ולקח אתו כמה אבנים גדולות צידה לדרך.
הם המשיכו בדרך ופגשו אדם ששכב על הדשא
בשמש ומצץ פקק של חבית.

"מי אתה, ולמה אתה שוכב כך ומוצץ פקק?" שאל
אשיפטל.

"הו, כשאין לי חבית אני נאלץ להסתפק בפקק"
אמר האיש "אני כה צמא תמיד שאינני יכול להשיג
מספיק יין או בירה."

וגם הוא ביקש רשות להצטרף להפלגה באונייה.
"אז עלה מהר" ענה אשיפטל והאיש עלה יחד עם
הפקק שלו.

הם התקדמו כך עד שפגשו אדם ששכב על הארץ

עם אוזן צמודה לאדמה, כאילו מקשיב למשהו.
"מי אתה ולמה אתה מקשיב?" שאל אשיפטל.
"אני מקשיב לדשא, כי השמיעה שלי כה טובה
שאני שומע איך הדשא גדל" ענה האיש וביקש
רשות לבוא אתם.

אשיפטל הסכים לו והאיש עלה על הסיפון.
בדרך פגשו אדם שעמד וכוון רובה למרחק.
כשאשיפטל שאל אותו על מה הוא רוצה לירות,
הסביר לו האיש כי עיניו כה טובות שהוא יכול
לפגוע בכל, אפילו שיהיה בקצה העולם, ולשם הוא
מכוון את הרובה. גם הוא ביקש לעלות על האונייה
ואמנם הצטרף לחבורה.

בהמשך הדרך הם ראו אדם שקפץ על רגל אחת
כשלרגל השניה שלו קשורים היו משקולות של
שבעה טון.

"מי אתה ומדוע אתה מכביד על עצמך כל כך?"
שאל אשיפטל.

"אני כל כך קל" ענה האיש "שאם אלך על שתי
רגליי, אגיע תוך דקה לקצה העולם."

"אז בוא אתנו. עלה על האונייה" אמר אשיפטל

והאיש עלה על הסיפון.

אחרי שהפליג עוד כברת דרך פגשו אדם שעמד עם יד צמודה לפיו.

"מי אתה, ולשם מה אתה סותם לך את פיך?" שאל אשיפטל.

"בבטני נמצאות שבע עונות קיץ וחמש-עשרה עונות חורף" אמר האיש "אם אתן להן לצאת בבת אחת, הן תגמורנה מיד את העולם." והוא ביקש להצטרף אליהם.

"עלה על הסיפון מהר" אמר אשיפטל והאיש עשה כך.

הם המשיכו עוד להפליג זמן רב עד שהגיעו לארמון המלך.

אשיפטל הלך ישר אל המלך ואמר לו כי האונייה עומדת מוכנה בחצר, והוא עכשיו מבקש שהמלך ייתן לו את הנסיכה, כפי שהבטיח.

אבל מראהו של אשיפטל לא מצא חן בעיני המלך.

הוא ראה לפניו בחור קטן, בגדיו מפניו מכוסים בפיח, ולא מתאים להיות חתנו. לכן אמר לו המלך להמתין קצת.

"אבל תוכל לקבל את הנסיכה אם עד מחר תרוקן את המחסנים שלי משלוש מאות חביות בשר, שעומדות שם" אמר המלך.

"אנסה" ענה אשיפטל "אבל תסכים שאקח אתי עוזר אחד?"

"אפילו שישה עוזרים" ענה המלך, שהיה בטוח כי גם ששים עוזרים לא יצליחו לרוקן את המחסנים. לקח אשיפטל אתו את האיש שאכל אבנים ותמיד רעב לבשר והלך אתו למחסנים.

למחרת בבוקר, כשפתחו את המחסנים, לא מצאו בהם אלה קצת בשר לארוחת בוקר של החבורה של אשיפטל. אז אשיפטל הלך למלך ואמר לו כי גמר את העבודה, ועכשיו מגיע לו לקבל את הנסיכה.

המלך הלך למחסן ואמנם מצא שהוא ריק, אך ראה שאשיפטל עדיין שחור ומכוסה פיח, ולא בדיוק החתן שעליו חשב לבתו. לכן אמר לאשיפטל כי יש לו מרתף מלא בירה ויין, והוא רוצה שהמרתף ירוקן עד מחר.

"האם אוכל לקחת איתי עוד עוזר?" שאל אשיפטל.

"כן, וודאי" ענה המלך שבטוח היה כי המשימה היא בלתי אפשרית. אשיפטל ההלך למרתף עם האיש שתמיד היה צמא, וזה שתה חבית אחרי חבית עד שלא נשארו אלה כמה לגימות בירה לארוחת בוקר בשביל חבריו.

למחרת הודיע אשיפטל למלך שהמרתף רוקן ועכשיו הוא רוצה לקבל את הנסיכה.

"קודם אני צריך לבדוק את המרתף" אמר המלך, שלא האמין לאשיפטל, אך כשבא לשם מצא את המרתף ריק.

אך עדיין אשיפטל היה שחור ומפויח והוא לא רצה שבתו תתחתן אתו. אז ביקש שאשיפטל ישיג לו מים מהבאר שבקצה העולם, בשביל תה של הנסיכה. אם יעשה זאת, יקבל את הנסיכה ואת מחצית המלכה.

אשיפטל קרא לאיש הקל שקפץ על רגל אחת ואמר לו להוריד את המשקלות, לרוץ לקצה העולם ולהביא מים לנסיכה תוך עשר דקות.

האיש לקח דלי, הוריד את המשקלות שלו ונעלם מהעין. עבר זמן, אך האיש לא חזר עם המים. הם

חיכו וחיכו ועדיין השליח לא הופיע. המלך כבר שמח שהצליח להכשיל את אשיפטל. אבל אשיפטל התייעץ עם אנשיו והאיש ששמע טוב נשכב על הארץ והצמיד את אוזנו לאדמה. "כן" קרא "הוא נרדם ליד הבאר. אני שומע איך הוא נוחר וטרול אחד מגרד את ראשו."

אז קרא אשיפטל לאיש שיכול לירות עד סוף העולם ואמר לו לפגוע בראשו של הטרול. האיש ירה והטרול נתן זעקת אימים כי נפגע ישר בעין. השליח התעורר, קפץ לרגליו, שאב מים מהבאר וחזר לארמון עוד לפני שעברו עשר דקות.

אשיפטל הלך אל המלך ואמר לו "הנה המים" וקיווה שעכשיו יוכל לקבל את הנסיכה. הוא לא האמין שהמלך ימצא עוד תירוץ.

אבל המלך עדיין לא רצה אותו לחתן. ועל כן אמר "במאפייה שלי יש עדיין הרבה עץ. אני רוצה שתבעיר את העץ כי הוא מיותר לגמרי."

אשיפטל הלך למאפייה יחד עם האיש שהחזיק את הקיצים והחורפים בבטנו. אבל כשהם נכנסו והדליקו אש, המלך סגר ונעל את דלת המאפייה.

ורקדו וירו ברובים. אלא שחסר היה להם ריפוד
לרובים ולכן נתנו לי קצת דייסה וחלב בסל וירו אותי
הנה.
לכן אני יכול לספר לכם את הכל, מה ואיך קרה.

הוא היה בטוח שהם עכשיו ישרפו לעפר.
בפנים נעשה חם ואשיפטל אמר לאיש "תשחרר
עכשיו כמה חורפים, כדי שיעשה כאן נעים יותר.
האיש עשה כך. האש בערה חזק אבל להם בפנים
היה נעים. אלא שבלילה, כשכל העץ נשרף והאש
כבר כבתה נעשה להם קר. ואז האיש שיחרר כמה
קיצים, כדי שיהיה להם נעים יותר והם נשכבו וישנו
בשקט עד הבוקר.

בבוקר שמעו את המלך בחוץ. הוא היה בטוח שהם
נשרפו כבר לגמרי ורצה לפתוח את דלת המאפייה.
ואז אמר אשיפטל "עכשיו תשחרר עוד שני חורפים
אבל כשהמלך יפתח את הדלת, כוון כך שיקבל
אחד מהם ישר בפנים."

המלך פתח את הדלת וראה אותם רועדים מקור,
אבל אז החבר של אשיפטל הוציא חורף אחד ישר
בפני המלך שמיד קפאו מקור.

"עכשיו אוכל לקבל את הנסיכה?" שאל אשיפטל.
"כן, קח אותה וגם את הממלכה כולה" קרא המלך
שברח משם מיד.

כעבור יום התקיימה חתונה מפוארת. הם אכלו